

Arrest

nr. 252 114 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN BOGAERT
De Burburestraat 6-8/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN BOGAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Eritrese nationaliteit en behoort tot de etnische groep Tigrinya. U werd geboren op 2 mei 1960 te Msgag (Eritrea – toenmalig Ethiopië). U huwde op 16-jarige leeftijd met M.H.Z. en jullie verhuisden op dat moment samen naar Asmara. Jullie kregen samen zes kinderen: Y., M., S., Sa., Me. en So..

Uw echtgenoot M.H.Z. verliet Eritrea, kwam in 2008 aan in België en werd in 2009 als vluchteling erkend door het CGVS. U startte de procedure voor gezinshereniging en vroeg bij de Eritrese autoriteiten een paspoort aan. U kreeg op 30 september 2009 een Eritrees paspoort bij het Ministerie voor Binnenlandse Zaken. Uw zoon M. kreeg eveneens een paspoort. Uw andere kinderen kregen geen paspoort. Eind 2009 deserteerde uw zoon Y. uit de militaire dienst en ontvluchtte het land naar Ethiopië.

Op 14 februari 2011 verkreeg u van de Eritrese autoriteiten een exit-visum, waarmee u op 18 februari 2011, samen met uw minderjarige zoon M., legaal het land verliet via de luchthaven van Asmara. Na een tussenstop in Jemen, arriveerde u op 20 februari 2011 te Nairobi, Kenia. In Nairobi verkreeg u op basis van gezinshereniging een Schengenvisum op 18 april 2011, waarmee u op 4 mei 2011 samen met M. uit Kenia vertrok. Op 5 mei 2011 kwam u aan in België.

Op 29 december 2013 kwam uw zoon Y. aan te België. Hij werd erkend als vluchteling in 2014. Uw dochter Me. ontvluchtte in 2015 illegaal Eritrea, en kwam via de procedure gezinshereniging legaal vanuit Ethiopië naar België in maart 2017. Me. werd als vluchteling erkend in 2018. Uw zoon M., die samen met u legaal het land verliet, werd in december 2018 eveneens erkend als vluchteling.

Uw echtgenoot M.H.Z. en uw zoon Y. verkregen in tussentijd de Belgische nationaliteit.

Op 8 april 2019 diende u zelf een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde bij de DVZ dat u in Eritrea problemen kan krijgen als één van uw kinderen die op dit moment in legerdienst is zou deserteren. Tijdens het gehoor op het CGVS voegt u toe dat u in de gevangenis zou worden gezet omwille van het feit dat uw kinderen (die bij u in België verblijven) het land zijn ontvlucht.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U kan namelijk niet aannemelijk maken dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hebt ten opzichte van Eritrea.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De Commissaris-generaal stelt ten eerste vast dat u zeer laattijdig een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. U hebt uw verzoek ingediend na een legaal verblijf op basis van gezinshereniging van acht jaar in België. U verklaart daarover dat u niet wist dat u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen totdat uw zoon M., die samen met u legaal uit Eritrea vertrok, in 2018 een verzoek indiende bij de Belgische asioldiensten (zie 'Notities van het persoonlijk onderhoud', 20 februari 2020, p.11). Daarbij moet worden vermeld dat vóór het verzoek van uw zoon M. zowel uw zoon Y. als uw dochter Me. (die eveneens legaal via de procedure gezinshereniging naar België kwam) een verzoek indienden en als vluchteling werden erkend. De Commissaris-generaal stelt bovendien vast dat u uw verzoek hebt ingediend nadat uw zoon bij de stad informeerde of u de Belgische nationaliteit kon krijgen en toen bleek dat uw kennis van het Nederlands niet voldoende was om de nationaliteit te verkrijgen (zie 'Notities', p.6). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uw verzoek tot internationale bescherming indient om een beter statuut te kunnen bekomen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u internationale bescherming vraagt in België, stelt u eerst en vooral dat u 'de vluchtelingenstatus wilt' en dat u 'de rechten van een vluchteling wilt hebben' ('Notities', p.9). Het feit dat u zeer laattijdig een verzoek tot internationale bescherming indient, en pas nadat blijkt dat u de Belgische nationaliteit niet zomaar kan verkrijgen, teneinde een gunstiger statuut te bekomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van Eritrea.

U haalt aan dat uw zoon M., die samen met u legaal met paspoort en visum vertrok uit Eritrea, erkend werd als vluchteling. De Commissaris-generaal erkent dat uw zoon inderdaad de vluchtelingenstatus werd toegekend. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, dient er echter sprake te zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging. **De Commissaris-generaal stelt vast dat er in uw zaak geen persoonlijke vrees voor vervolging is.**

U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij terugkeer naar Eritrea gevangen genomen zou worden door de autoriteiten omwille van het feit dat uw drie kinderen, die bij u in België verblijven, uit het land vertrokken zijn.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat hier geen sprake is van een gegronde vrees. Uw – toen minderjarige – zoon M. verliet immers samen met u legaal Eritrea in 2011, met behulp van een paspoort en exit-visum. Het is niet aannemelijk dat u naar aanleiding van dit legale vertrek vervolging dient te vrezen. Met betrekking tot uw vrees voor vervolging omwille van de desertie en illegaal vertrek van uw zoon Y. in 2009, merkt de Commissaris-generaal op dat u en uw familie geen enkel probleem kenden nadat hij deserteerde ('Notities', p.10). Bovendien kon u, nota bene nadat uw echtgenoot illegaal het land verliet en uw zoon Y. deserteerde, zonder enig probleem een exit-visum krijgen en op legale wijze via de luchthaven van Asmara het land verlaten ('Notities', p.7-8). De Commissaris-generaal kan dan ook niet inzien hoe u meer dan tien jaar na de desertie van Y. nog problemen zou kunnen krijgen. Met betrekking tot het illegale vertrek van uw dochter Me. in 2015, haalt u zelf aan dat dit voor uw familie in Eritrea al vijf jaar zonder enig gevolg is gebleven ('Notities', p.10). **De Commissaris-generaal oordeelt bijgevolg dat er geen gegronde vrees voor vervolging is omwille van het feit dat drie van uw kinderen niet meer in Eritrea wonen. Deze beoordeling wordt nog gesterkt door het feit dat u zelf legaal met een paspoort en exit-visum het land kon verlaten, nadat uw echtgenoot en oudste zoon reeds illegaal het land verlaten hadden.**

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u aan dat u vervolging dient te vrezen als één van uw kinderen die in Eritrea wonen en in de militaire dienst zijn, zou deserteren (Zie dossier DVZ: 'Vragenlijst CGVS'). **De Commissaris-generaal wijst erop dat deze vrees louter hypothetisch is.** Bovendien stelt de Commissaris-generaal vast dat u totaal incoherente verklaringen aflegt over de leeftijd en leefsituatie van uw kinderen die nog in Eritrea verblijven. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat uw zoon S. 25 jaar oud is, uw dochter Sa. 21 jaar oud en uw dochter So. 16 jaar oud (zie 'Verklaring DVZ', p.9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat alle drie de kinderen minderjarig zijn en dat ze allemaal op school zitten ('Notities', p.5). U zegt nu dat S. 18 is, Sa. 16 en So. 14. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaart u enkel dat u 'misschien een fout hebt gemaakt' ('Notities', p.13), terwijl het toch om zeer grote leeftijdsverschillen en tegenstrijdigheden gaat. U vermeldt zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat 'uw kinderen in Eritrea in dienst zijn' en dat u bijgevolg een vrees koestert voor als zij zouden deserteren ('Vragenlijst CGVS'). Als u tijdens het onderhoud op het CGVS dan weer verklaart dat geen enkele van uw kinderen in dienst is en dat ze allemaal op school zitten, is dat een fundamentele tegenstrijdigheid, die de Commissaris-generaal elk zicht op de reële leefsituatie van uw familie in Eritrea ontnemt. Geconfronteerd met tegenstrijdigheden, meldt u alleen dat uw zoon S. 'misschien' in nationale dienst is omdat hij nu oud genoeg is, maar dat hij 'nog een student was toen u het land verliet' ('Notities', p.12). **De Commissaris-generaal kan geen bescherming toekennen op basis van een louter hypothetische vrees. Los daarvan maken uw tegenstrijdige verklaringen over uw familie in Eritrea elk reëel zicht op hun situatie onmogelijk.**

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 april 2020 een schending aan "van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Waar haar een laattijdig verzoek verweten wordt, brengt zij aan dat zij na een legaal verblijf op basis van gezinshereniging van acht jaar in België nochtans een rechtsgeldig verzoek heeft ingediend. Zij legt uit dat zij voordien niet op de hoogte was van deze mogelijkheid en hiervan pas kennis kreeg toen haar zoon M., die samen met haar legaal uit Eritrea vertrok, in 2018 een verzoek indiende bij de Belgische asiendiensten. Voor deze informatie en hulp van haar zoon M. ontbrak haar elke vorm van bijstand en omkadering om dergelijk verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Zij klaagt nog aan dat verweerder bij het behandelen van het verzoek tot internationale bescherming vanwege M., de zoon van verzoekster met wie zij in België in 2011 aankwam, geenszins van oordeel was dat zijn verzoek *"laattijdig"* was hoewel dit ook pas ingediend werd na 7 jaar verblijf in België.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster middels het verzoek tot internationale bescherming een beter statuut wenst te bekomen, voert zij aan dat het feit dat M. als zoon voor verzoekster heeft geïnformeerd in welke mate verzoekster in aanmerking zou kunnen komen om de Belgische nationaliteit te verwerven, geenszins de rechtmatige vrees van verzoekster op terugkeer en bijgevolg vervolging relativeert. Zij meent dat zij te allen tijde het recht heeft om de verschillende opties te onderzoeken, zonder dat men hieruit een gebrek aan vrees op vervolging kan afleiden.

Verzoekster herhaalt dat zij bij terugkeer naar Eritrea gevangen genomen zou worden door de autoriteiten omwille van het feit dat drie van haar kinderen, die thans bij haar in België verblijven uit het land vertrokken zijn. Gelet op de desertie van haar oudste zoon Y. en de illegale reis van haar dochter Me. is het volgens haar zeer aannemelijk dat verzoekster in geval van terugkeer zou worden vervolgd door de autoriteiten. Zij meent dat het gegeven dat de familie voorlopig nog geen probleem heeft ervaren nadat Y. deserteerde, geen afbreuk doet aan de reële vrees voor vervolging.

Zij blijft er verder bij dat zij vervolging vreest als één van haar kinderen in Eritrea in de militaire dienst zou moeten doen en vervolgens zou deserteren. Zij citeert uit de stukken 9 en 10, gevoegd aan het verzoekschrift, over de *"eeuwige"* dienstplicht in Eritrea en de schrijnende gevolgen van het ontlopen van de dienstplicht in Eritrea. Volgens verzoekster is er aldus een reëel risico dat de kinderen van verzoekster die thans nog wonen in Eritrea deze eindeloze dienstplicht zullen moeten voltooien buiten hun wil om, is de kans op desertie vanwege één van hen bijgevolg zeer reëel, ook gelet op het feit dat hun oudste broer Y. hen dit al voordeed en zorgt dit reëel risico op desertie ook voor een reëel risico op vervolging van familieleden zoals verzoekster als moeder van een mogelijke deserteur in geval van terugkeer. Verzoekster ontkent dan ook dat deze vrees *"louter hypothetisch"* is.

De wisselende verklaringen van verzoekster omtrent de leeftijd en leefsituatie van haar kinderen in Eritrea kunnen volgens verzoekster niet bestempeld worden als een fundamentele tegenstrijdigheid. Zij stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 8) blijkt dat zij *"een beetje in de war [was], nu zij de leeftijden van haar kinderen niet meer precies kan herinneren"*. Volgens het verzoekschrift kan dit haar evenwel allesbehalve worden verweten, omdat zij zo goed als ongeletterd en ongeschoold is en omdat zij haar kinderen al lange tijd niet meer gezien heeft.

Aangaande de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op de precare levensomstandigheden, de mensenrechtenschendingen, het repressief regime, het gebrek aan vrijheid, de abominabele sociaaleconomische situatie en het gebrek aan rechtsbescherming in Eritrea (stukken 9-11). Zij meent *"dat met zekerheid kan gesteld worden dat verzoeker in een situatie van o.a. vervolging, detentie en extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting"* en dat zij bij terugkeer geraakt zal worden in haar basisrechten.

Verzoekster acht het *"zeer frappant en - ook pijnlijk om te moeten vaststellen - dat de kinderen van verzoeker in België en haar echtgenoot door verweerder wel worden erkend als vluchteling, maar dat verzoeker daarentegen volgens verweerder niet aanmerking komt voor dit statuut"*.

Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht.

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

- 3. Identiteitsdocument - paspoort van verzoeker;
- 4. Beslissing inzake verzoek tot internationale bescherming van zoon M. d.d. 30 november 2018;
- 5. Vluchtelingenattest van zoon M. dd. 7 januari 2019;
- 6. Bijlage 26 DVZ verzoek tot internationale bescherming van verzoeker d.d. 8 april 2019;
- 7. Eerste verklaring van verzoeker d.d. 19 november 2019;
- 8. Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20 februari 2020;
- 9. World Report, Eritrea Events of 2018, geraadpleegd op 10 april 2020;
- 10. Mondiaal Nieuws *"Een Eritrese activist legt uit waarom iedereen weg wil uit Eritrea"* David Ongenaert, 22 augustus 2015;

- 11. Mondiaal Nieuws "Waarom Eritreeërs steeds opduiken in onmenselijke vluchtverhalen", Elien Spillebeen, 11 september 2018.

2.3. Bij verweernota voegt verweerder

- EASO, "Eritrea Country Focus", mei 2015

-EASO, "Eritrea National service, exit, and return", september 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees voor problemen omwille van het vertrek van haar kinderen uit Eritrea. Haar zoon Y. deserteerde en vertrok op illegale wijze in 2009 uit het land, haar zoon M. kwam samen met verzoekster in 2011 legaal naar België en haar dochter Me. verliet Eritrea in 2015 op illegale wijze.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de gezinsleden in Eritrea geen problemen kenden na (of omwille van) de desertie en het illegaal vertrek van haar zoon Y. in 2009 (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 10). Dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoekster en haar zoon M. een paspoort en exit visum verkregen waarmee ze in 2011 probleemloos het land verlieten (notities, p. 7-8).

Zoals volgt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota wordt een exit visum slechts onder strikte voorwaarden afgeleverd. Ook sinds het illegaal vertrek van haar dochter Me. in 2015 is er, aldus verzoekster, *"niets gebeurd"* met de andere gezinsleden in Eritrea (notities, p. 10). Tot op heden kennen de andere kinderen in Eritrea blijkbaar geen problemen omwille van de desertie en/of het vertrek van hun broers Y. en M. en zus Me.. Verzoekster verklaarde immers meermaals uitdrukkelijk dat het goed met hen gaat (*cf.* notities, p. 12)

Waar het verzoekschrift stelt dat het *“zeer aannemelijk [is] dat verzoeker ingeval van terugkeer zou worden vervolgd door de autoriteiten”* en dat *“het gegeven dat de familie voorlopig nog geen probleem heeft ervaren nadat Y. deserteerde, geen afbreuk [doet] aan de reële vrees voor vervolging”*, blijft verzoekster steken in hypothetische algemeenheden. Verzoekster gaat hiermee ook voorbij aan de realiteit dat het gezin in Eritrea tot op heden met rust wordt gelaten, hoewel zoon Y. reeds meer dan 10 jaar geleden deserteerde en sindsdien ook dochter Me. illegaal het land verliet. Het is dan ook geheel onaannemelijk dat verzoekster bij terugkeer naar Eritrea opeens alsnog problemen zou kennen hierdoor.

6. Verzoekster stelt tevens vervolging te vrezen als één van haar kinderen in Eritrea, S., Sa. of So., zou deserteren.

Zij legt echter wisselende verklaringen af over de leeftijden en bezigheden van deze kinderen, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande reeds ondermijnt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet zij optekenen dat haar zoon S. 25 jaar oud is, haar dochter Sa. 21 jaar oud en haar dochter So. 16 jaar oud (verklaring DVZ, vraag 16), en dat ze *“nu hun legerdienst doen”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.4, 3.5).

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoekster geheel andersluidend dat dat S. 18 jaar is, Sa. 16 jaar en So. 14 jaar (notities, p. 5) en dat ze nog naar school gaan (notities, p. 12). In het verzoekschrift worden deze tegenstrijdigheden geweten aan het feit dat zij *“een beetje in de war [was]”*, maar dat dit *“haar evenwel allesbehalve [kan] worden verweten”* en dit *“volledig te begrijpen en menselijk [is]”*, omdat zij *“zo goed als ongeletterd en ongeschoold”* is en omdat zij *“haar kinderen al lange tijd niet meer gezien [heeft]”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen onwetendheden maar wel inconsistenties verweten wordt. Indien verzoekster de leeftijden van haar kinderen niet kent, wordt van haar verwacht dat zij dit zo aangeeft, wat zij echter heeft nagelaten door in plaats daarvan wisselende leeftijden te laten noteren. De Raad is verder van oordeel dat het kennen van de leeftijd van haar kinderen bezwaarlijk geletterdheid of scholing vereist, temeer daar verzoekster maandelijks belt met haar kinderen om te horen hoe het met hen gaat (notities, p. 11). Bovendien kan verzoekster niet eens eensluidend aangeven of haar kinderen nog schoollopen of al in legerdienst zijn (vragenlijst DVZ, vraag 3.4, 3.5; notities, p. 12), terwijl deze kennis nochtans essentieel is voor verzoekster aangezien zij beweerdelijk vreest de gevolgen te moeten dragen indien ze zouden deserteren.

Gezien uit verzoeksters verklaringen alleszins niet blijkt dat een van de kinderen al gedeserteerd heeft, als ze al in dienst zouden zijn, blijft verzoeksters vrees louter hypothetisch.

De verwijzingen in het verzoekschrift naar informatie over de *“eeuwige”* dienstplicht in Eritrea en *“de schrijnende gevolgen van het ontlopen van de dienstplicht in Eritrea”* (stukken 9 en 10) betreffen de algemene situatie in het land van herkomst, maar volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat verzoeksters zoon Y. in 2009 deserteerde, maar dat de overige gezinsleden in Eritrea hierdoor geen problemen kenden (notities, p. 10) en dat verzoekster en haar zoon M. in 2011 daarenboven zelfs nog een paspoort en exit visum verkregen waarmee ze probleemloos het land verlieten (notities, p. 7-8).

7. Dat verzoekster geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Eritrea, wordt bevestigd door het feit dat zij pas 8 jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij *“voordien niet op de hoogte was van deze mogelijkheid”*, dat zij hiervan pas kennis kreeg *“toen haar zoon M., die samen met haar legaal uit Eritrea vertrok, in 2018 een verzoek indiende bij de Belgische asiendiensten”* en dat het haar daarvoor ontbrak aan *“elke vorm van bijstand en omkadering om dergelijk verzoek tot internationale bescherming in te dienen”*, stelt de Raad vast dat verzoeksters onwetendheid niet dienstig kan inroepen om te verklaren waarom zij bijna een decennium heeft gewacht om een verzoek in te dienen.

Vooreerst kan van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Bovendien voegde verzoekster zich in België bij haar echtgenoot die al in 2009 als vluchteling werd erkend, werd haar zoon Y. in 2014 als vluchteling erkend, werd haar dochter Me. in 2018 als vluchteling erkend en werd haar zoon M. op 30 november 2018 als vluchteling erkend.

Verzoekster - die ook al een procedure tot gezinshereniging doorliep - kan zich dus bezwaarlijk op een gebrek aan kennis over de asielpcedure beroepen. Dat verzoekster tot 8 april 2019 wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er dan ook op dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Verzoeksters nalatige houding strookt niet met het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoekster heeft in werkelijkheid geen vrees ten aanzien van Eritrea, zoals ook blijkt uit haar eigen verklaringen.

Gevraagd om uit te leggen waarom zij internationale bescherming aanvraagt, antwoordde verzoekster: *"Ik wil graag de vluchtelingenstatus. [...] Ik heb geen angst. Bedoelt u hier? [...] Omdat ik die rechten wil hebben, de rechten van een vluchteling."* (notities, p. 9). Pas na meerdere vragen en aansporingen van de protection officer (*"Leg me uit waarom u hier bescherming nodig hebt voor de Eritrese autoriteiten. [...] Ik probeer het anders uit te leggen: u leeft hier al 9 jaar, waarom vraagt u precies nu bescherming aan? [...] Als u die rechten wilt, is het aan mij om te vragen: waarom kan u niet terugkeren, wat is de reden dat u internationale bescherming nodig hebt?"*; notities, p. 9), stelde verzoekster: *"Ik heb angst om terug te gaan naar mijn land, ze kunnen mij in de gevangenis."* (notities, p. 9).

Hoewel verzoekster inderdaad *"het recht [heeft] om de verschillende opties te onderzoeken"*, wijzen verzoeksters initiële spontane reacties geenszins op een dringende noodzaak aan internationale bescherming, maar beoogt ze wel degelijk een gunstig (verblijfs)statuut.

9. Ten slotte acht verzoekster het *"zeer frappant en - ook pijnlijk om te moeten vaststellen - dat de kinderen van verzoeker in België en haar echtgenoot door verweerder wel worden erkend als vluchteling, maar dat verzoeker daarentegen volgens verweerder niet aanmerking komt voor dit statuut"*. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster dienaangaande stukken *"4. Beslissing inzake verzoek tot internationale bescherming van zoon M. dd. 30 november 2018"* en *"5. Vluchtelingenattest van zoon M. dd. 7 januari 2019"*.

Het loutere feit dat verzoeksters echtgenoot en kinderen als vluchtelingen werden erkend, geeft haar niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Het doel van de asielpcedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld.

In casu toont verzoekster haar individuele nood aan internationale bescherming niet aan, gelet op het bovenstaande.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. De overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken - “3. *Identiteitsdocument - paspoort van verzoeker*”, “6. *Bijlage 26 DVZ verzoek tot internationale bescherming van verzoeker dd. 8 april 2019*”, “7. *Eerste verklaring van verzoeker d.d. 19 november 2019*” en “8. *Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20 februari 2020*” - betreffen haar identiteitsgegevens en (haar verklaringen in het kader van) haar verzoek om internationale bescherming. Deze stukken zitten tevens in het administratief dossier en doen geen afbreuk aan het voorgaande.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

13. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op voornoemde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de subsidiaire bescherming wordt in het verzoekschrift nog gewezen op de precare levensomstandigheden, de mensenrechtenschendingen, het repressief regime, het gebrek aan vrijheid, de abominabele sociaaleconomische situatie en het gebrek aan rechtsbescherming in Eritrea (stukken 9-11).

De Raad treedt te dezen verweerder bij waar die in de verweernota stelt: “*Zo dient vooreerst immers te worden opgemerkt dat verzoekende partij nooit eerder tijdens de procedure melding heeft gemaakt van het feit dat zij geen toegang heeft tot een menswaardig leven in Eritrea, qua huisvesting en de arbeidsmarkt. Noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoekende partij bij terugkeer naar Eritrea in een mensonwaardige situatie terecht te komen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij na haar huwelijk steeds in dezelfde wijk in de stad Asmara heeft gewoond en er, als huisvrouw, tevens in slaagde om ook na het vertrek van haar echtgenoot in 2008, in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. Verwerende partij ziet dan ook niet in waarom dit voor verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Eritrea niet opnieuw mogelijk zou zijn. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekende partij naast haar kinderen die actueel nog in Eritrea verblijven ook nog twee zussen in Asmara heeft wonen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verzoekende partij maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Eritrea in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Verzoekende partij komt immers niet verder dan het louter verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in Eritrea zonder deze informatie concreet op zichzelf te betrekken. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481).”.*

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS